

ISSN 0134-2266

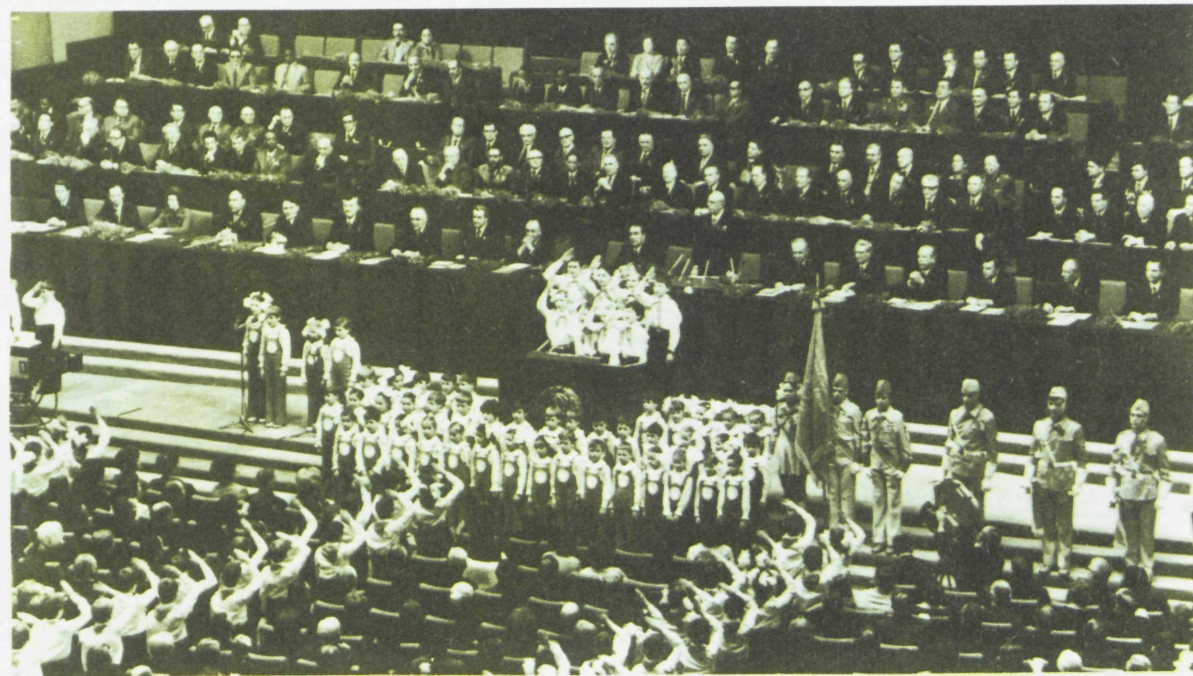
TÄHEKE

NR. 2 1981

Meie maa inimeste kõigi tööde ja tegemiste eesotsas on Nõukogude Liidu Kommunistlik Partei. See ühendab tublimaid inimesi kõikidelt elualadelt: töölisi ja kolhoosnikke, teadlasi ja insenere, õpetajaid ja sõjaväelasi. Iga kümnes täiskasvanu on meie maal partei liige.

23. veebruaril saadab partei kõigist meie maa paikadest oma esindajad (neid nimetatakse delegaatideks) Moskvasse, kus nad peavad mitmeid päevi kestva suure ja piduliku koosoleku — kongressi. Kongresse peetakse üks kord viie aasta järel. Seal arutatakse partei, riigi ja rahva elu kõige tähtsamaid asju. Kongressidel kavandatud otsused saavad teoks kõigi meie inimeste ühise tööga. Algav kongress on

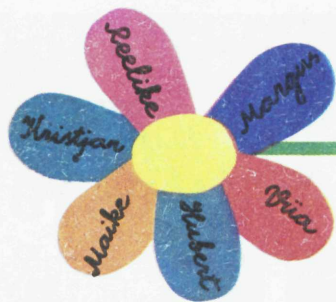
Pioneerid tervitavad NLKP XXV kongressi delegaate.

NÕUKOGUDE LIIDU KOMMUNISTLIKU PARTEI XXVI KONGRESS

Partei eelmisel kongressil oli peaaegu viis tuhat delegaati. Esimesel kongressil, mis peeti 82 aastat tagasi, oli neid kõigest üheksa. Kongress hakkab muu hulgas arutama projekti, milles on kavandatud kõik olulisem, mis meie maal tehakse järgmisel viiel aastal ja edasi kuni 1990. aastani. Enne kongressi arutatakse kava kogu rahvas, tehti palju huvitavaid ettepanekuid selle parendamiseks. Määrab ju see kava meie elu ilme aastakümneks, seega siis ajani, mil «Tähekesel» lugeja jõuab töömeheikka. Meie maal on miljoneid tarku ja vilunud tööinimesi, rohkesti vabrikuid ja masinaid, viljakaid põlde ja loodusvarasid. Seepärast saadakse praegu mõne aastaga elu edendada rohkem kui varem terve inimpõlve jook-

sul. Projekt näeb ette elujärje igakülgse ja tunduva tõusu: valmistatakse hulganisti häid kaupu, iga perekond hakkab elama sobiva suurusega omaette korteris, sisukamalt saab veeta vaba aega. Iseenesest hüved ei tule, need luuakse inimeste tööga. See muutub järk-järgult kergemaks ja huvitavamaks, ent nõuab ikka ja alati tõsisid pingutusi. Nii loodusrikkusi kui inimeste tehtud asju peame tarvitama hästi säästlikult. Tarbetult põlev lamp, jooksmas jäetud kraan või rikunud õpik tähendab otsest kahju ühiskonnale tervikuna ja igaühele meist.

LEMBIT VALT,
teaduste kandidaat

TÄHTI TÄHEKE

KIRI

Andruse vend Madis on praegu sõjaväes. Ta on piirivalvur. Jaanuarikuus kirjutasime talle kogu tähekesega kirja. Tahtsime teada, kuidas piirivalvurid elavad. Varsti saimegi pika vastuse.

Tere, kallid oktoobrilapsed!

Tulin just piirilt ja praegu on mul vaba aeg. Viisin puhkama ka oma hea näljajalgse sõbra Tšardašši. Ta on väga tubli teenistusköer ja alati koos minuga valves.

Meid, sõdureid, on siin palju. Elame pikkades majades, mida nimetatakse kasarmuteks. Meil on puhkeruumid, magamistoad, pesemisruumid, klassid. Magamistoad on saali suurus. Voodid peavad siin täpselt ühtemoodi välja nägema ja olema ühel joonel. Nagu nõõri järgi seatud. Alguses olin kõige rohkem hädas voodi ülestegemisega. See on kiire ja täpne töö. Igas kasarmus on kindlasti veel üks ruum, kus hoitakse ja puhastatakse relvi. Söömas käime teises majas — sööklas. Kui te näeksite meie kööki! Seal on suured-suured katlad, milles suppi ja putru keedetakse. Kõige rohkem maitseb mulle õunakiseli.

Õues on meil mifu freeninguplatsi. Üks neist on niisugune, kus koos koertega harjutamas käime. See on täis mitmesuguseid ronimis- ja turnimis-kohti.

Töelisteks sõduriteks saime alles pärast vandetöötuse andmist. Valmistusime selleks hoolega. Õppisime rivi ja muid sõduritarkusi.

Vandetöötuse päev oli pidulik. Seisime sirges rivis lipu kõrval. Töötasime ustavalt ning vapralt teenida kodumaad. Alles pärast seda päeva saime endale automaadid. Peame neid hästi hooldama. Iga päev puhastame ja õlitame. Ka oma riiete eest hoolitseme ise. Ühtki nõõpi ei tohi puudu olla ja saapad tuleb läikima hõõruda. Samuti hoiame korras kõik ruumid. Sain siin põrandapesemise ruttu selgeks.

Mul on kaks väga head sõpra. Aserbaidžaanlane Muslim ja venelane Oleg. Meie voodid asuvad kõrvuti. Mõnikord õhtul, kui und ei ole, räägime üksteisele oma kodust. Hästi vaikse häälega, sest teisi ei tohi segada.

Ma lasksin ennast koos Tšardaššiga pildistada. Kui pilt valmis saab, panen teile posti. Õppige hästi ja kindlasti kirjutage mulle uus kiri.

Sõdurpoiss Madis.

Andrus lugus kirja tähekesega koondusel ette.

«Küll see on vahva, et kõike saab ise teha!» kiitis Kristjan. «Kas siis sõdurid söövad õunakiselli?» ei tahtnud Margus uskuda.

«Mina lähen ka piirivalvuriks,» lubas Hubert.

Tüdrukud aga arvasid, et selle kirja peab kindlasti kogu tähele ette lugema. Teeme seda 23. veebruaril.

TÄHTI

Illustreerinud JARONA ILO

1X 1= 1	2X 1= 2	3X 1= 3
1X 2= 2	2X 2= 4	3X 2= 6
1X 3= 3	2X 3= 6	3X 3= 9
1X 4= 4	2X 4= 8	3X 4=12
1X 5= 5	2X 5=10	3X 5=15
1X 6= 6	2X 6=12	3X 6=18
1X 7= 7	2X 7=14	3X 7=21
1X 8= 8	2X 8=16	3X 8=24
1X 9= 9	2X 9=18	3X 9=27
1X10=10	2X10=20	3X10=30

ET EMAL POLEKS MURET

4X 1= 4	5X 1= 5	6X 1= 6
4X 2= 8	5X 2=10	6X 2=12
4X 3=12	5X 3=15	6X 3=18
4X 4=16	5X 4=20	6X 4=24
4X 5=20	5X 5=25	6X 5=30
4X 6=24	5X 6=30	6X 6=36
4X 7=28	5X 7=35	6X 7=42
4X 8=32	5X 8=40	6X 8=48
4X 9=36	5X 9=45	6X 9=54
4X10=40	5X10=50	6X10=60

Maiu elab maal, Vagulas. Kui ta koolist koju jõuab, läheb ta oma hoolealuseid vaatama. Kolm koera, kass ja vahel ka nutriad on tema sööta. Põnev on jälgida, kuidas nutria enne kartuli käppadega ära koorib ja alles siis sööma hakkab. Siis aitab Maiu emal lammas-tele heinu ette panna ja vaatab lehmalüpsmist pealt. Pärast toas võib veel raamatut lugeda või televiisorit vaadata. Emal ja isal pole vaja küsida: tüdruk, kas sa õppima ei hakagi! Kõik teavad ju, et hommikul läheb Maiu pikapäevarühma.

Võru 1. 8-klassilises Koolis alustab pikapäeva-

rühm tööd hommikul, sest päris koolipäev algab alles kell üks. Emadel ja isadel pole muret, et kodus mingi pahandus võiks juhtuda või mõni aine õppimata jääks.

«Kodus üksi on igav ja natuke kõhegi olla,» sõnab Signe.

«Ega kodus vist nii korralikult õpiks ka,» arvad Kristel, Roman ja Andres.

Kui pikapäevarühma õpitunnis järg matemaatikaülesannete käes, peab õpetaja Maria Luik korraaks kappide taha kaduma. Ikka korrutustabeli järele. Ei taha see tabel kuidagi pähe jääda. Alar on korrutamise ja jagamisega kõige rohkem hädas. Sellepärast toobki õpetaja Luik korrutustabeli välja ja riputab tahvlile... tagurpidi. Keda tagurpidine tabel ei aita, võib tasakesi õiget vastust piiluma minna. Igatahes Alari tunnistuselt paistab tabeli abi silma: matemaatikahinne on tõusnud kolmelt neljale.

Vene keele lugemise ajal on klass sosinat täis. Inno sätib püüdliselt keelt susisevate häälikutega sõnu hääldades. Sea keelt kuidas sead, ikka kipuvad ш, щ, ы ja ь ühtemoodi kõlama. Kui siis õpetaja jälle ütleb, et loeme nüüd kooris neid raskemaid sõnu, on Innol hea meel. Koos lugedes tulevad sõnad suust justkui selgemalt ja kindlamalt. Järgmises õpitunnis saavad selgeks eesti keele harjutused ja luuletus. Maiu veab näpuga rida, kui Merle salmi loeb. Nii ei jää ühtki sõna vahele. Pärast jälle kontrollib Merle Maiut. Kui koolitükid õpitud, võetakse suusad ja kelgud ning minnakse järve äärde. Siin on paras kõngas igasugustele liulaskjatele. Tagasiteel teab Arvi ikka teistele öelda, kas puud olid härmas ja kas leevikesed sädistasid põõsas. Temal jätkub silmi nii suusarajale kui loodusele.

Lõunasöök maitseb hästi. Päris koolitundi jõuavad pikapäevarühma lapsed puhanult ja rahuliku südamega: kõik on korralikult õpitud.

VIIVI VARIKSAAR

ELLEN NIIT

TALVISED LINNUD

ÜKS LIND TULI,
ÜKS LIND TULI
TIP-TÄPPADI
KAHE JALA PEAL.
OH SIND, VA SULI,
OH SIND, VA SULI,
TIP-TÄPPADI
KAHE JALA PEALI

KAKS LINDU TÄPPIS,
KAKS LINDU TÄPPIS
TIP-TÄPPADI
NELJA JALA PEAL.
KAKS LINDU NÄPPIS,
KAKS LINDU NÄPPIS
MEIE PIHUSOOJA
LEIVAPALA SEAL.

KOLM LINDU LENDAS,
KOLM LINDU LENDAS
VIR-VÖRRADI
LISAKS KAHELE.
VIIS LINNUVENDA,
VIIS LINNUVENDA,
KOLM TIIVAPAARI
TEISTE VAHELE.

VÖRRI LENDU VISKUS!
VÖRRI LENDU VISKUS
ÜHEKORRAGA KÕIK
LINNUSÜLETÄIS.
KES LINDE KISKUS!
KES LINDE KISKUS!
KASS VIST TUULE KOMBEL
ÕUEST LÄBI KÄIS.

ARSTI- KUTSUMINE

TERE, TERE, RÄHNI!
TERE, TORE RÄHNI!
KOP JA KOPS JA LÖÖK —
KOORE ALL ON SÖÖK.
SIIN ON RAAGUS OKS,
SIIA VEEL ÜKS TOKSI!

TERE, ROHERÄHN,
TULE KOHE, RÄHN,
SIIN JÄI JÄNNI PUU,
KÕRGE MÄNNIPUU!
TEDA TOBEDALT
RÜUSTAB MÄHKUR —
TULE NOBEDALT,
TULE KÄHKUI!

TULE JUST, RÄHN,
SÖBER MUSTRÄHN,
SIIN ON HAIGED HAAVAD,
KOORE SEES NEIL HAAVADI!
NING KA SINA, KIRJURÄHN,
LOE NEID KOOREKIRJU, RÄHNI!

SEE ON SELGE, ET SA
RAVID TERVEKS METSA.

PALL

PALL TULI HÖPATES:
«TERE, TERE!
TAHAKSIN PÕRGATA
TEIE PERESI!»

«TERE PALL!»
ÜTLES TRIINU.
«TORE PALL!»
ÜTLES MARI.
«MEIL ON ENDILGI
PÕRKAJAID TERVE KARI.
MEIE PERES SUL TULEKS,
KUI AU ANDA TÕELE,
HOOPIS VEEREDA VAIKSELT
VÄIKSELE ÕELE.»

UISUD

Karel oli emaga esimest korda liuväljal. Ta tuli oma uusi uiske proovima. Jääle astunud, kukkus ta kohe. Tõusis püsti ja kukkus uuesti. «Need on pahad uisud,» mossitas ta.

«Võib-olla, et nad ei olegi pahad, aga sa ei oska veel uisutada,» sõnas ema.

«Oskan,» kinnitas Karel. «Sa ostsid mulle halvad uisud. Nad ei taha sõita.»

Ema ei vaielnud vastu. Siis märkas ta Mirekit, kes ei olnud samuti varem uisutanud.

«Hästi,» ütles ema, «las Mirek proovib sinu uiske.»

Karel andis uisud Mirekile.

Juba esimese sammu juures hakkas Mirek vaaruma ja kukkus.

«Näed nüüd, et need on halvad uisud,» hüüdis Karel võidukalt.

Mirek ainult naeratas ja proovis uuesti sõita. Kahe sammu järel kukkus ta jälle.

«Mis tehal» ohkas ta. «Kui ma saaksin õhtuni harjutadal!»

Mirek tahtis uisud tagasi anda, aga Kareli ema mõtles natuke ja ütles:

«Sa võid nad endale jätta, kui tahad. Halbu uiske ei ole meil tarvis.

Eks ole, Karel?»
«Muidugi ei ole tarvis,» noogutas Karel ja läks emaga koju. Nädal aega ei käinud Karel liuväl-

jal. Kui ta lõpuks tuli, märkas ta kohe, et Mirek liugleb uiskudel kergelt kui lind. Karel lehvitas talle. «Oho! Niisuguseid uiske tahaksin

ka mina endale!» hüüdis ta. «Kust sa nad said?»

«Sa ise andsid,» vastas Mirek ja kadus uuesti uisutajate vahele.

Tõlkinud ELLE TURKINA

Illustreerinud ELLE TIKERPÄE

ELJU MARDI

JUBA ÕPITUD

«Pille, aeg on õppima hakata,» ütles ema.

«Mul on juba kõik õpitud.»

Ema imestas: «Juba õpitud!» Ja küsis: «Mis tükk teil homseks lugeda ja jutustada on?»

«Meil on... meil on...» venitas Pille. «Oota, ma kohe vaatan.»

Pille jäi tükiks ajaks oma laua taha, siis tuli ja ütles arglikult: «Ma nüüd tean. See on lugu aususest.»

KALEV KORKMA

VÕILEIVALUGU

Poisil oli kiire. Tsäuhh! Võileib kivile ja palli taguma.

«Niil!» — ütles leib, — «Siin me nüüd siis kuivame!»

«Mul ei jää muud üle, kui päikese käes ära suladal!» ütles või.

«Ja-jah!» ohkas juust ja libises võileivalt maha.

«Kui palju minu pärast on vaeva nähtud!» hakkas leib halama.

«Mind on külvatud ja koristatud, jahvatatud ja sõtkutud, segatud ja küpsetatud. Aga nüüd olen siis unustatud.»

«Meie juustuga oleme vennad,» kurtis või, «koos sündinud ja üles kasvanud, ühes meiereis hariduse saanud. Tema tahtis saada juustuks, mina unistasin või elukutsest. Lootsime kord inimeste kõhtu täita, neile rõõmu teha. Nüüd on kõik purunenud.»

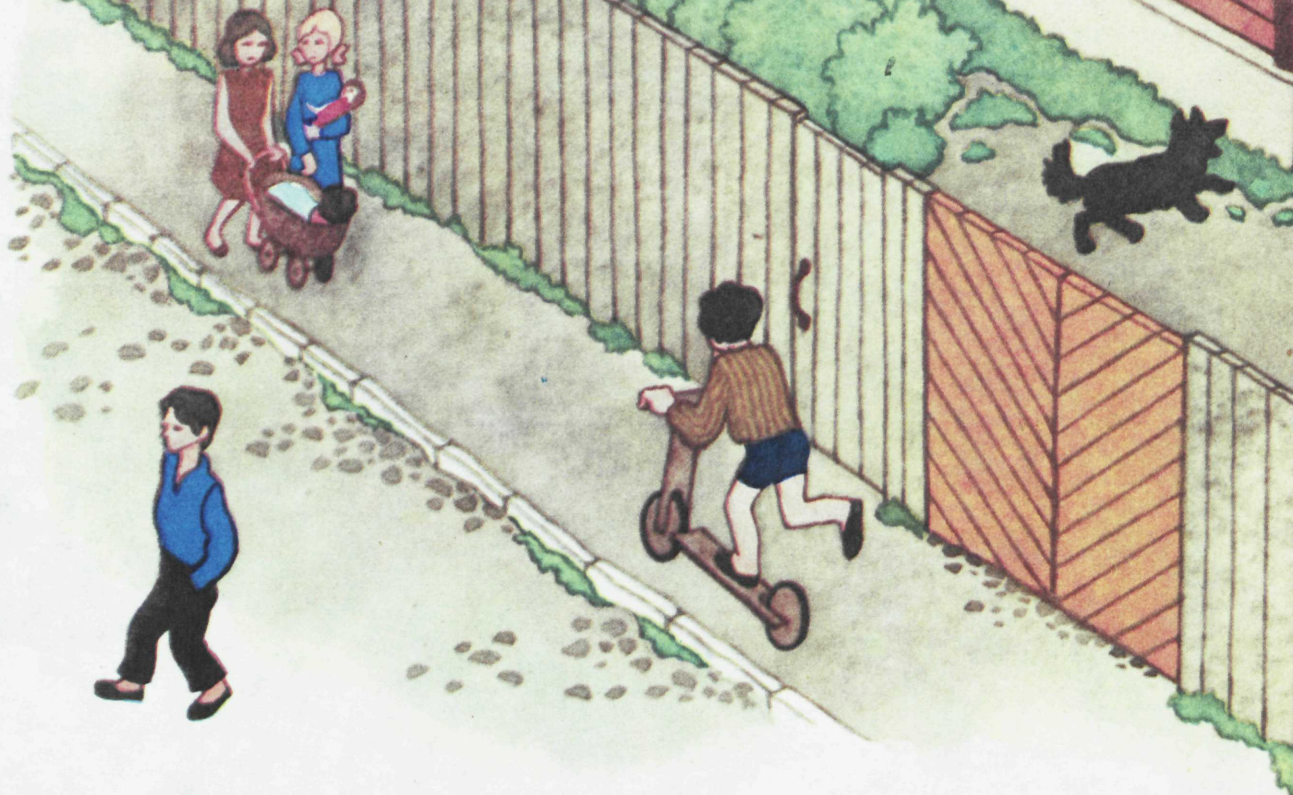
«Tõsi, kõik on purunenud,» nuuksus juustutükk.

Tuli koer. Nuusutas ja tegi lõmpsti! «Hea, et niigi läks!» jõudis leib veel mõelda. «Ometi keegi, kellele olime vajalikud!» hüüatas juust. «Oh sa Krants!» pahandas pois. «Või minu võileiba ära sööma!»

TIIA TOOMET

VANAST AJAST JA UUEST AJAST

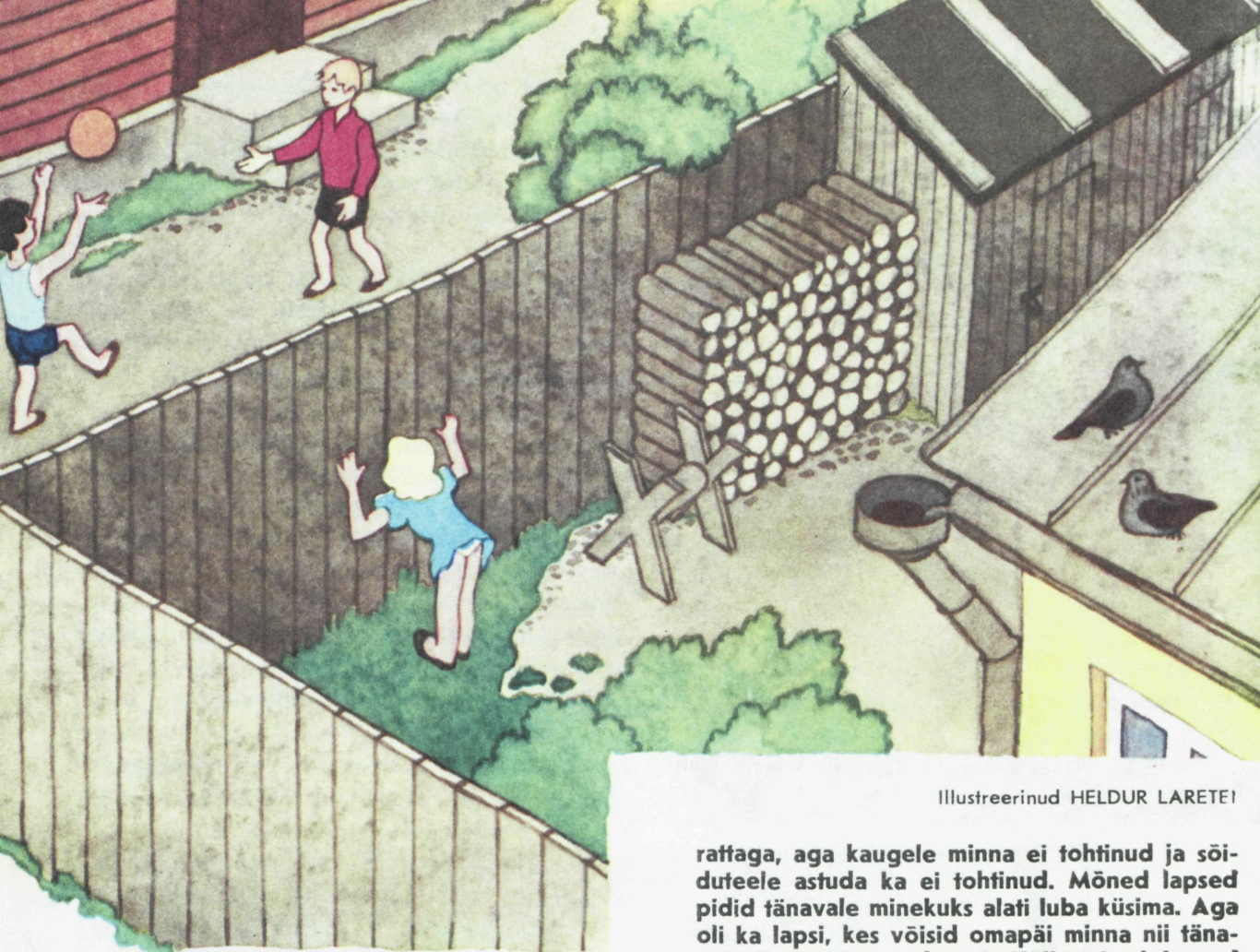
Ajaga on asi niimoodi, et alguses on aeg alati uus. Aga veel uuemat aega tuleb kogu aeg juurde. Mõne aja pärast, kui uut aega on juba paras jagu juurde tulnud, saab vanast uuest ajast vana aeg. Kui mina veel laps olin, oli minu aeg igatahes täiesti uus. Kui aga nüüd mu oma lapsed nuruvad, et jutusta, kuidas vanal ajal söödi, joodi, mängiti, tülitseti, siis mõtlevad nad sellega, kuidas mina lapsena sõin, jõin, mängisin, tülitsetin. Uus aeg on nüüd nende päralt ja mul ei jää üle muud, kui seda tunnistada. Ja jutustada.

VANA AJA HOOVIDEST

Vanal ajal tehti majade vahele plangud, et lapsed ei saaks minna võõrasse hoovi mängima. Võõras hoovis ei oleks lapsed kuulnud, kui neid sööma kutsufakse. Võõras hoovis elasid võõrad lapsed, keda vanemad ei tundnud. Võõras hoovis poleks vanaemad saanud lastel silma peal hoida. Kõige selle pärast pidid lapsed vanal ajal mängima oma hoovis. Suuremate hoovide lastel oli parem, seal elas rohkem lapsi. Kõige halvem oli, kui hoovis elas ainult üks laps. Vahel lubati tal siis võõrasse hoovi mängima minna. Oma hoovi ja võõraste hoovide vahel olid plangud. Plankudes olid praod ja pragudest

Illustreerinud HELDUR LARETEI

sai piiluda võõrasse hoovi. Võõras hoovis oli kõik hoopis teistsugune. Seal, kus oma hoovis oli maja, oli võõras hoovis puu. Seal, kus oma hoovis oli puu, ei olnud võõras hoovis midagi. Plangupragudest paistsid võõrad hoovid kohutavalt huvitavad. Kui vahel päriselt mõnda võõrasse hoovi sattusid, ei olnud enam pooltki nii huvitav. Teistmoodi küll, aga mitte eriti huvitav.

Kõikide hoovide lapsed said kokku tänaval. Tänaval ja hoovide vahel olid samuti plangud. Peale pragude olid nendes plankudes ka väikesed väravad. Väravate kaudu pääseski tänaval. Tänaval võis sõita nukuvankri ja tõuke-

rattaga, aga kaugele minna ei tohtinud ja sõiduteele astuda ka ei tohtinud. Mõned lapsed pidid tänavale minekuks alati luba küsima. Aga oli ka lapsi, kes võisid omapäi minna nii tänavale kui võõrasse hoovi. Kõik teised lapsed olid nende peale natuke kadedad. Mõni laps oli käinud koguni naabertänaval hoovides.

Uhes hoovis polnud aga keegi käinud. See hoov asus teiste hoovide ja õuemajade keskel. Tänavalt ei viinud sinna ühtki väravat. Ühtki last ei ilmunud seal tõukerattaga sõitma või jäätist ostma. Sellesse hoovi sai piiluda ainult mõne teise hoovi plangupragudest. Kõik oli seal isemoodi: mulla asemel oli rohi, puuriidaste asemel põõsad. Põõsaste all kasvasid suvi läbi lilled, kevaditi imbus aga plangupragudest sirelite lõhna. Kõik lapsed oleksid tahtnud mängida sirelipõõsaste vahel, aga keegi ei teadnud, kustkaudu sinna hoovi pääseb. Ja polnud aega uurida. Oma tolmustes hoovides oli vanaaja lastel kuhjaga tegemist.

ENO RAUD

VESKITONT

Igal veskil oma font, see on vana tõde. Muidugi on oma font ka meie küla veskivaremel.

Et veskivare on väga vana, siis peab fontki olema juba üsna eakas. Kuid see ei takista teda mõnikord õhtuti veskiakendest kileda häälega välja hõikamast, kajakate ja teiste lindudega võidu. Arvatavasti hõikas font niisamuti ka oma nooruses, kui ta mõnikord tuulise ilmaga veskitiiva külge klammerdudes ringirattast lõbusõiftu tegi. Aga nüüd peavad need lõbusõidud ära jääma, sest veskist on järel ainult kivine kere, tiibu enam ei ole.

Ilma tiibadeta näeb veski tohutult kurb välja ning küllap on kurvameelne ka veskitont. Võib-olla ta mõnikord salamisi isegi nutab, et tal pole paremat veskit.

Kui veskitont nufma hakkab, siis on tema ainsateks lohutajateks varesed, kes koos tondiga veskikeres elavad. Vareste kraaksumine ei lohuta aga kuigi hästi ja nii jääb font hulgak ajaks kurvameelseks.

Kurbus sobibki vist meie veskitontile paremini kui rõõm. Veskitonti veskis võiks ehk võrrelda hingega inimese kehas. Inimesel, kellel puuduvad käed, ei ole hing naljalt kuigi rõõmus. Ja samasugune lugu on veskiga, millel puuduvad tiivad. Tiibadeta veski font on kurb.

Pildistanud GUSTAV GERMAN

Hobuseid on igasuguseid.

Oli kord tuline täkk Don, kes ratsanikke seljast paiskas. Oli võimatu laisk Käbi, kes pelgas ainult kefikölinat. Ja laudlaia seljaga Turist, kes end pallina õhku täis tõmbas. Ja leebe Donna, kes end koos ratsanikuga plartsti voogudesse viskas. Oli kord! Ei, oli ei ole õige sõna. Nad on ka praegu. Kunagiste suurtükiväepolgu hobuste Doni, Käbi, Turisti ja teistega võid sinagi tuttavaks saada. Nad kõik tegutsevad Robi Vaidlo lasteraamatus «Peeter Poligon pajatab».

Robi Vaidlo on kirjutanud lastele palju raamatuid. Osa neist, nagu «Kessu», «Doktor Merikese ja Ponts-Ontsu imepärane merereis», just sinueeliste.

Käesoleval kuul, Nõukogude armee aastapäevakuul, tähistab endine rindemees Robert Vaidlo oma 60. sünnipäeva.

Palju õnne!

ROBI VAIDLO

METSAVAHT

Metsavaht pole üksnes metsa vaht ja järelevaataja, vaid hoolitseja kõigi nende lindude ja loomade eest, kes tema metsades elavad.

Sellest ma räägingi teile ühe loo.

Metsavaht praadis parasjagu omale lõunaks kartuleid, kui kuulis väljast omapärast mörinat.

Tema juba teadis, mis see on. See pidi olema põder!

Ja oligi põder. Sarvedeta emapõder. Suur peakolu kaugele üle roigasaia küünitatud, nii ta seal mörises.

Metsavahil polnud muidugi esimene kord põtra näha. Ta läks julgelt looma juurde. Põder teda ei kartnud, aga keeras siiski metsa poole minema.

Metsavaht läks tuppa tagasi. Varsti uuesti sama mörin.

Seesama põder on end jälle üle roigasaia upitanud ning häälitseb.

Nüüd läheb metsavaht juba lähemalt vaatama, kas pole põder viimaks viga saanud, et tuleb inimeselt abi otsima. Aga ei midagi — terve mis terve.

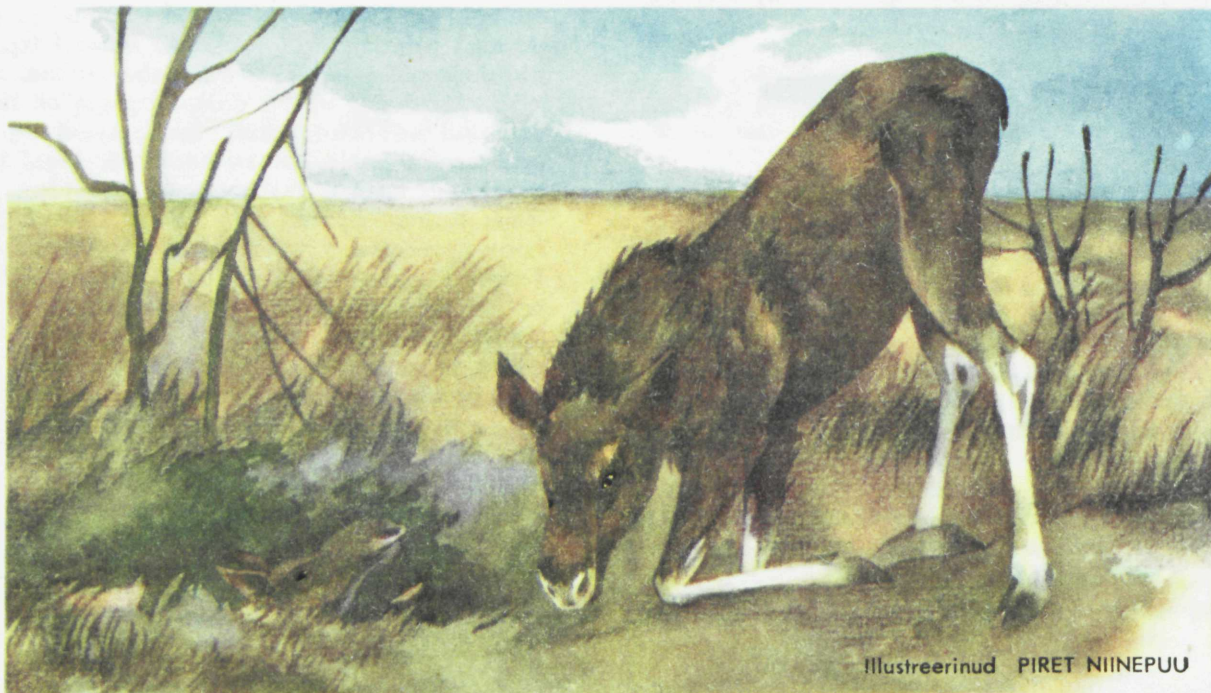
Põder pöördub jälle metsa poole sammuma, aga kui inimene talle järele ei astu, tuleb tagasi. Niimoodi mitu korda. Metsavaht saab aru, et põder tahab talle midagi rääkida. Ja nüüd siis lähebki ta loomaga kaasa.

Nad lähevad kaua ja üsna kaugele. Põder ees, metsavaht järel. Lähevad läbi palumetsa, üle soolagendiku, tungivad läbi tihnikutest, kuni jõuavad välja turbaraba peale. Siin, ühe järuservalise turbaaugu juures jääb põder seisma.

Augupõhjast vaatab üles ahastavate silmadega põdravasikas.

Ainult inimene võib siin veel aidata.

Ja metsavaht ronibki alla auku, upitab põdravasika üles serva peale ning jääb jälgima, kui too sörgib emaga rõõmsalt minema.

Illustreerinud PIRET NIINEPUU

MINU EMA ON

TIBUTALITAJA

Ohe väikese tüdruku nimi on Hinge ja sügisel läks ta juba kolmandasse klassi. Igal hommikul ja koolipäeva lõpul teeb ta üsna pika bussisõidu. Nimelt käib Hinge koolis Väike-Õismäel, ise elab hoopis Tabasalus. Seal asub päris väike linnake, Ranna sovhoosi keskus. Ja Ranna sovhoosis ongi Hinge ema, Astrid Nael tibutalitaja. Õigem nimi on küll linnutalitaja, kuid Hingele endale meeldib sõna tibu hoopis rohkem. Ja niikaua, kui need kanad on alles lapsed, olgu siis pealegi tibutalitaja. Hinge ema on Ranna sovhoosis väga lugupeetud. Seda ikka seepärast, et ta oma tööd hästi teeb. Tema hoole all on kaks lindlat. Meie ütlesime, et tibumaja. Nendes kahes majas on kokku nelikümmend tuhat tibu. Ei tahtmud algul päris uskudagi. Aga Hinge ema tegi siis nalja: kui kahtlete, eks lugege üle.

Nelikümmend tuhat üle lugeda, täname väga! Proovi loendada neid siutsuvaid kollaseid sulelalle, kes sugugi paigal ei püsi.

See tibumaja on mitukümmend meetrit pikk ja laiustki tosina jagu meetreid. Põrandal paks kiht saepuru, et tibudel oleks soe ja kuiv. Siis on seal veel söögi- ja jooginõud.

Mida tibu sööb? Toiduks on eriline tibude jõusööf. Selles on nisu ja maisi, lõssipulbrit, kala-jahu, söödapärmi ja veel teisigi lisandeid, mis kasvujõudu annavad. Kõik see on hästi läbi segatud. Tibu on niisugune vapper linnuhakatis, kes kohe pärast munast koorumist kõnnib ja hakkab hoolega toitu nokkima. Esialgu kulub sööta mõni gramm päevas. Aga sedavõrd, kui-

das tibukene ise kasvab, kasvab ka isu. Peale jooab ta ainult vett. Talitaja peab jälgima, et tibudel miski otsa ei lõpeks. Jälgida tuleb veel muudki. Nimelt seda, et kuskil mõni ava lahti ei jääks. Ka kõige väiksem mitte. Arvate, et külma pärast? Seda muidugi, sest väikesed tibusid on üsna külmakartlikud ja õrnad. Kuid ka sellepärast ei tohi kuskil pragu ega praokest olla, et mõni kass, rebane või nirk ei saaks sisse pugeda. Hinge ema rääkis, et nirk olevat veel kõige hullem. Kui see sisse saab, siis kukub muudkui tibusid murdma.

Nii et hoolt ja muret on tibudega palju. Juba astuma pead tibumajas väga ettevaatlikult, et mõni piiksuja sulle jala alla ei satuks.

VÄINO RASKASOVI foto

Peos on niisugust väikest sulekerat küll mõnus hoida. Algul ta kardab, tahab plehku pista, lehvitab oma imepisikesi udusulis tiibu. Kui aga aru saab, et sa talle liiga ei tee, jääb rahulikumaks. Lõpuks hüppab ikkagi maha ja uudistab sind meelsamini kaugemalt.

Hinge vanaema elab Saaremaal ja on kolhoosis lüpsja. Kui Hinge suvel vanaema juures käis, siis arvas ta, et suureks kasvades oleks väga tore lüpsjaks hakata. Nüüd pressib üks teine mõte meelele. Need tibusid on ju nii armsad. Õnneks on aega veel otsustada. Häid ja tublisid tibutalitajaid, nagu Hinge ema, on alati tarvis.

ILMAR RODEN

TIHASE TÄNU

Meie hoolitsemise lindude eest. Meie koolis on kaks lindude söögimaja. Ühe seadsid üles esimese klassi lapsed, teise kolmanda klassi õpilased.

Me viime iga päev sinna pekki, margariini ja saiapuru. Söögimaja külastavad varblased, tihased ja roherähnid.

Ükskord käis meie klassi akna taga tihane. Ta tänas meid söögi eest. Kõigil oli hea meel.

KAJA LAINE,
Kauksi 8-kl. Kooli
III klassi õpilane

«Linnud talvel» — joonistanud Toila 8-kl. Kooli õpilane LAURI HEIN

VASTLAPÄEV

Saabus vastlapäev. Läksime oma klassiga suusatama. Ilm oli vaikne ja soe, mets härmas ja valge. Puudel olid valged mütsid peas. Metsas nägime kitse, jänese ja põdra jälgi. Matk lõppes tee ja koogiga.

BIRGIT KALBUS,
Kehtna 8-kl. Kooli
II klassi õpilane

ISA

ISA ON MUL MEREMEES,
LAEV TAL SÕIDAB SUURES VEEES.
PALJU KALA PÜÜAB TA,
RANDA JÕUAB KOORMAGA.

TERVE PIKA PÄEVA TA
VÕITLEB MEREL TORMIGA.
JÕUAB KOJU VÄSINUNA,
SIIS, KUI MINA MAGAN JUBA.

MEHIS KIIK,
Toila 8-kl. kooli
IV klassi õpilane

HAIGUS

HAIGUS LINNAS RINGI KÄIB,
OTSIB LAPSI ULJASPÄID,
KES EI PANE MÜTSI PÄHE
JA KES KANNAB KINDAID VÄHE.

LEIDIS ÜHE POISI TA,
PUGES PÕUE RUTUGA.
HAKKAS KURGUS KÕDITAMA,
NINAS NOHU LEVITAMA.

POISS SIIS TUPPA JOOKSIS RUTTU,
VOODISSE TA HEITIS KÄHKU.
OH, MIS VILETS TULEVIK —
JUBA TÕUSIS PALAVIKI

VIRGE VASAR,
Tallinna 3. Keskkooli
IVb klassi õpilane

PINGINAABRID

Mina ja Signe oleme kaksikud. Koolis istume ühes pingis. Signega oleme küll suured sõbrannad, aga vahel tuleb ka väikesi pahandusi. Me tahame kodus alati mõlemad kõva häälega lugeda. Kisa kasvab siis väga suureks ja ühel meist tuleb minna kööki või teise tuppa. Mulle meeldib väga söögitegemine. Pühapäeviti oleme ikka emal köögis abiks. Kui emal on käsil pirukate küpsetamine, siis püüame Signega salaja tainast näpata. Tainas maitseb meile.

SIRLE SOOTS,
Tartu 7. Keskkooli
IIIa klassi õpilane

«Orav» — joonistanud Kehra Keskkooli õpilane RAIDO ARU

UUDIS- HIMU- LIKELE

KUI KÖRGEL MÄEL ON INIMENE KÄINUD!

Täpselt kaheksa kilomeetri ja kaheksasaja neljakümne kaheksa meetri kõrgusel mäel. Võrdluseks niipalju, et reisilennukid lendavad õige pisut kõrgemal. Enam kõrgema mäe otsa ronida ei saagi, sest Džomolungma, millest jutt, on maailma kõrgeim mäetipp. Esimest korda vallutati Džomolungma 1953. aastal, seega 27 aastat tagasi.

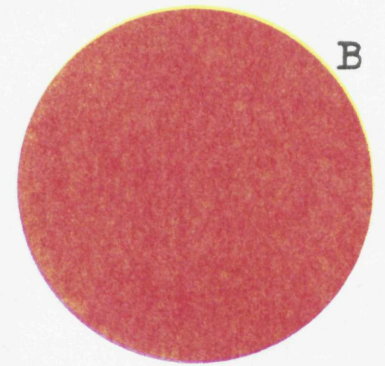
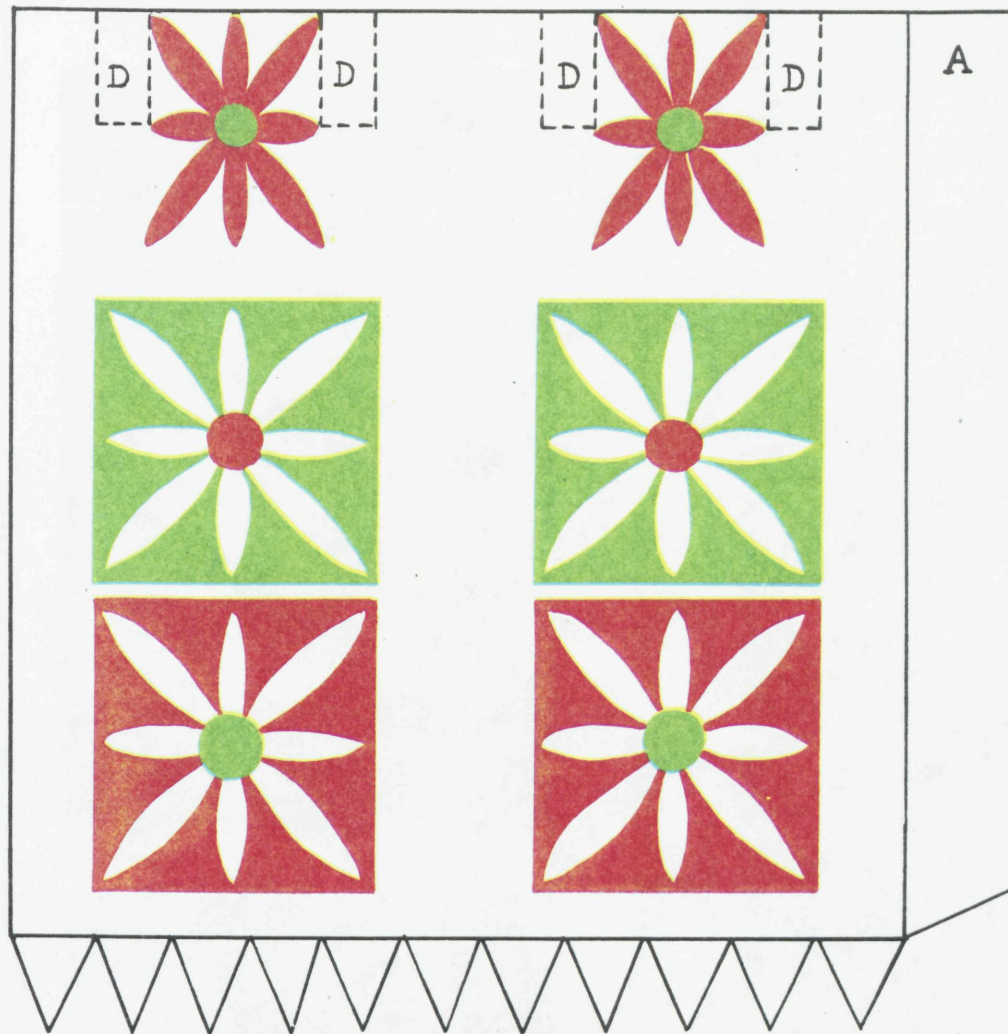
MIS JOOK ON LIMONAAD!

Limonaad on karastusjook. Nimi tuleb prantsuskeelsest sõnast LIMON, mis tähendab sidrunit. Sellest siis LIMONADE, mis ongi limonaad ehk siis sidrunijook. Karastusjookide hulka kuuluvad ka mineraalveed ja gaseeritud veed.

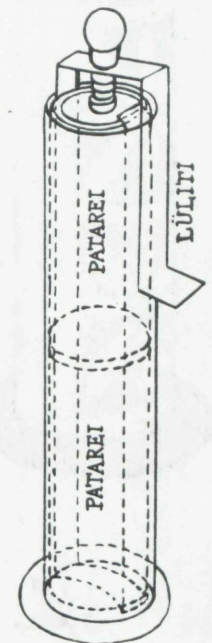
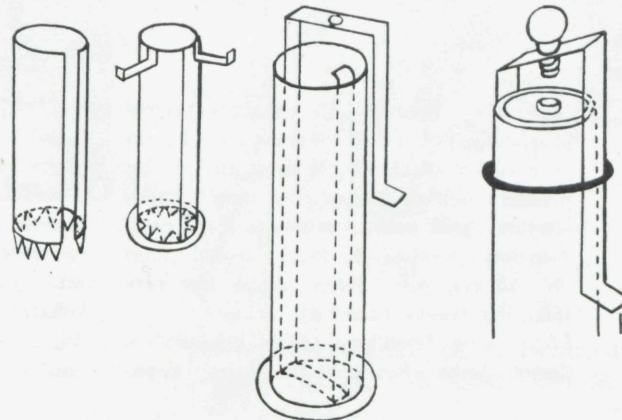
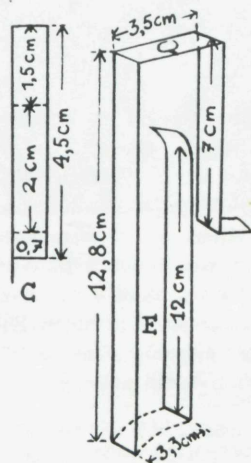
KUI PALJU SUUDAB INIMENE TÖSTA!

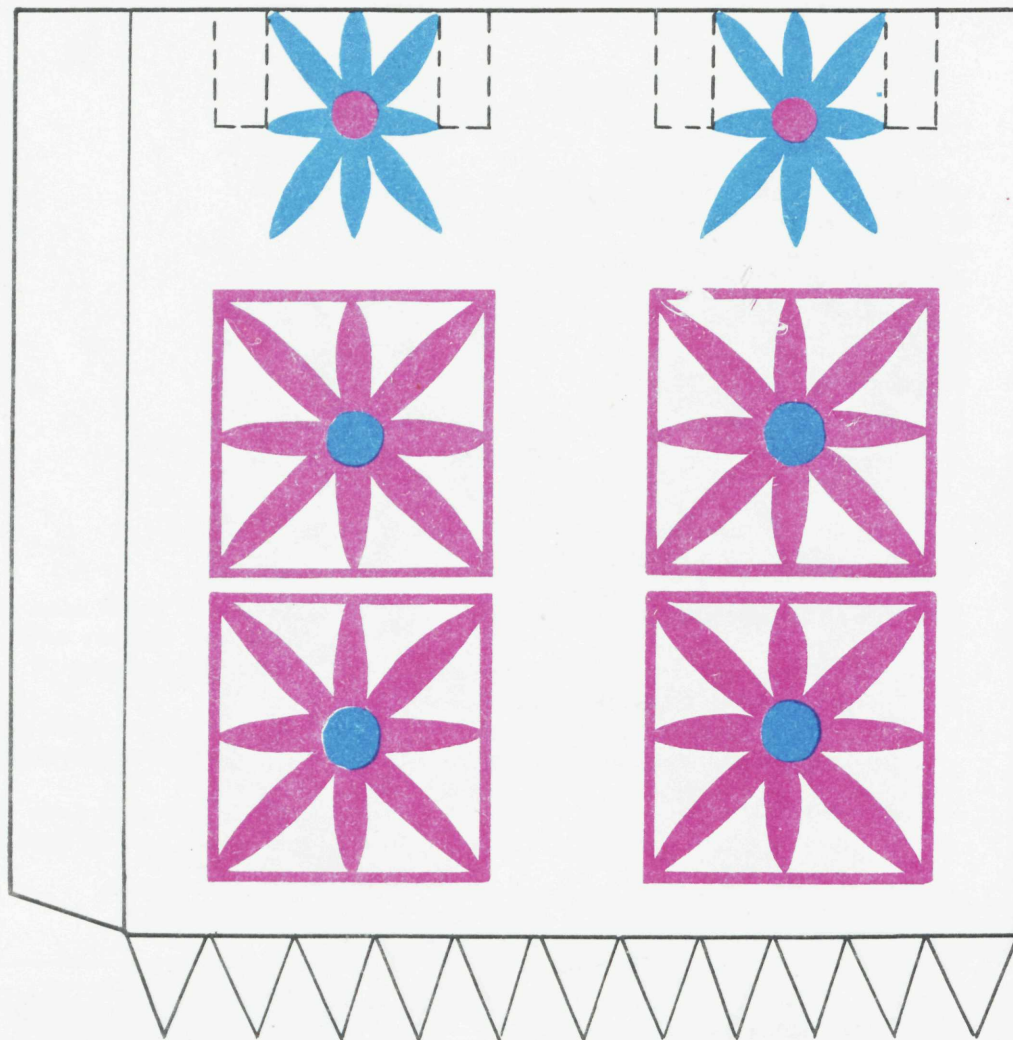
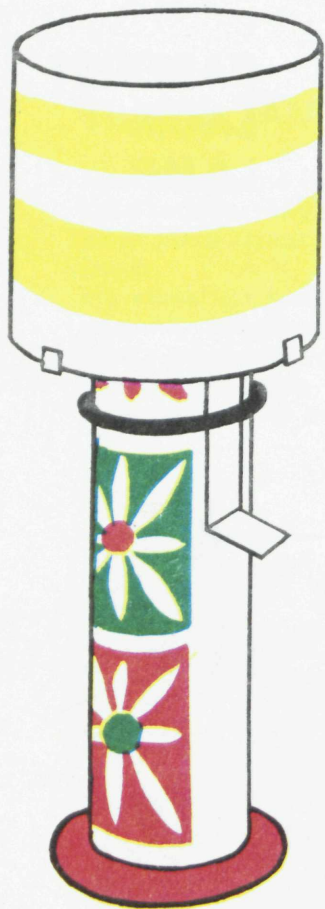
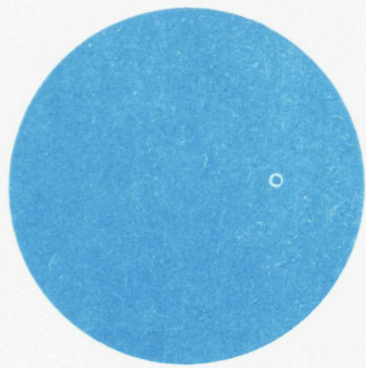
Meie teada on suurim raskus, mida inimene on üles tõstnud, õigemini maast lahti rebinud, 2940 kilo. Teiste sõnadega: korraka kolm söidautot.

SEDA JOONT MÕGDA LOIKA VALJA KORVALOLEV KASITÖÖLEHT

PABERIST LAUA- LAMP

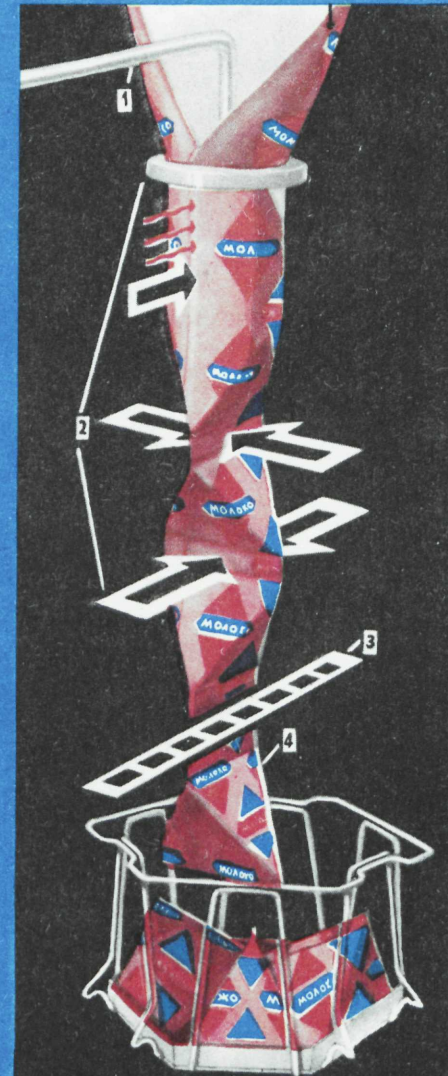
Joonistanud VIRVE KOTKAS

Laualambi tegemiseks vajad paksemat joonistuspaperit, kaht ümmargust patareid ja taskulambipirni, 1,6 cm laiust ning 41 cm pikkust pehmet plekist riba ning kummirõngast. Plekk painuta mõõtude järgi, nagu näidatud joonisel E. Pleki ülaossa puuri või löö auk pirni jaoks. Augu üks serv löika läbi (vaata joonist E). Lõika välja lambikere [A] ja liimi kokku. Samuti lõika välja põhi [B] ja neli kupli-

tuge [C]. Toed kleebi punktiiriga märgitud kohtadele [D]. Valmis keresse aseta plekiriba [E], selle sisse ülestikku kaks patareid. Et patareid kindlalt seisaksid, painuta plekiriba lühem ots ülemise patarei peale. Kuppel tee õhemast paberist, mille pikkus on 23 cm ja laius 6 cm. Aseta kohale pirn, kummirõngas [see hoiab lüliti õiges asendis], ja kuppel. Kui tõmbad lüliti [F] alla, hakkab lamp põlema.

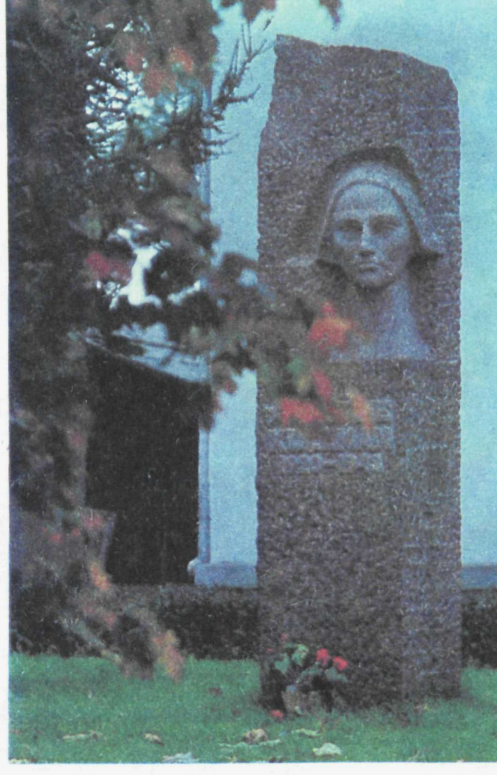
KUIDAS TEHAKSE PIIMAPAKKE!

Jälgi joonist. Masin keerab paberilindi toruks ja keevitab selle servad kinni. Voolikust voolab piim torusse. Nooltega näidatud kohtades pigistatakse piimaga täidetud toru kokku ja keevitatakse kinni. Nuga lõikab pakid üksteise küljest lahti.

- 1 — piimavoolik
- 2 — keevitamise kohad
- 3 — lõikaja
- 4 — valmis piimapakk

SUURES ISAMAASÕJAS LANGENUD SÕJAMEESTELE ON PÜSTITATUD PALJU MÄLESTUSMÄRKE. NELJA NEIST NÄED SIIN PILTIDEL. LEIA IGALE MÄLESTUSMÄRGILE ÕIGE NIMETUS. KAS SA OSKAD NENDEST KA PIKEMALT RÄÄKIDA!

NÕUKOGUDE VÕIMU EEST VÕIDELNUTE MEMORIAALANSAMBEL
TALLINNAS MAARJAMÄEL.
NÕUKOGUDE LIIDU KANGELASE LEEN KULLMANI MÄLESTUS-
SAMMAS TÄRTUS.
TALLINNA VABASTAJATE MONUMENT TÕNISMÄEL.
JÕGEVESTE KANGELASKALM.

Pildistanud GUSTAV GERMAN

Joonistanud KARIN NIINEPUU

NEED PILDID ON JOONISTATUD SAMAL PÄEVAL. PANE ÕIGESSE JÄRJEKORDAI

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 2 — 1981. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kotkas, E. Märdi, H. Mänd, A. Piirma, J. Piirita, H. Rattiste. Telefonid: peatoimetaja E. Märdi 681-495, vastutav sekretär J. Piirita 681-497, vanemtoimetaja J. Rannap 681-497, kunstiline toimetaja E. Pikk 681-400, toimetaja A. Jürgens 681-538, toimetaja V. Variksaar 681-496, sekretär 681-400.

Ladua antud 30. 12. 1980. Trükkkida antud 27. 01. 1981. Trükiarv 75 000. Offsetpaber nr. 1. 60x90/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 284. MB-01644. Tellimise nr. 4434. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükkikoda. Tallinn 200 090. Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel ASTA VENDERI joonistus «Võimlemas».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета пионерской организации Эстонской ССР «Тяжеке» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Tallinn, 200090. Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Tallinn, 200 101, Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Объем 2 печ. листа. Заказ 4434. Тираж 75 000.

PARAS TALLE!

JAAN LÄKS KELGUTAMA. ÜTLESIN JAA-
NILE: «MA TULEN SINUGA KAASA.»
«ÄRA TULE,» ÜTLES JAAN. «MA EI TAHA
SU NUTTU KUULATA. ALGUSES VIRI-
SED SELLEPÄRAST, ET KARDAD MÄEST
ALLA SÕITA, PÄRAST, ET SÕITSID VAS-
TU PUUD.» JA LÄKS ÜKSINDA KELGU-
TAMA. AGA SELLE UNUSTAS JAAN ÄRA,
ET MA VIRISEN KA SIIS, KUI PEAN ISE
OMA KELGU MÄEST ÜLES TIRIMA.
PARAS TALLE!

Illustreerinud RAIVO JÄRVI

